

Mythologia, Francfort, 1581 - VI : Quo æquo animo ferendum est si quid à Deo impetrare non possumus

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre VI

Ce document est une version augmentée de :

[Mythologia, Venise, 1567 - VI, 00 : Quod æquo animo ferendum est siquid à Deo impetrare non possumus](#)

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre VI

[Mythologie, Paris, 1627 - VI, 01 : Que nous ne devons point murmurer contre Dieu, si nous luy demandons quelque chose qu'il ne nous veuille accorder](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre VI

[Mythologie, Lyon, 1612 - VI, 00 : Nous devons prendre patience, & ne murmurer point contre Dieu, si nous luy demandons quelque chose qu'il ne nous vueille accorder](#) est une traduction de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution – Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Présentation du document

PublicationFrancfort, André Wechel, 1581

ExemplaireRegensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307

Formatin-8

Langue(s)Latin

Paginationp. 551-552

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 25/11/2024

552

NATALIS CO- MITIS MYTHO- LOGIÆ

LIBER SEXTVS.

*Quid a quo animo ferendum est si quid à Deo
impetrare non possumus.*

CVM multis difficultatibus vita mortalium vndique sit circumuenta, nullaque ex parte miseris carere soleat, Campeggi ornatissime, optimum factu duxerunt antiqui, vt cum suauitate orationis, rerumque propositarum mirabilitate ad prudentiam, & ad tranquillitatem animorum homines allicerentur. Nam quibus rationibus aliquis sibi vnquam persuaserit inutile esse, vel etiam perniciosum, quod à Diis immortalibus per vota cum summa animi contentione sæpius expetuerit, nisi prius constiterit alios etiam homines res sibi suisve carissimis calamitosas aliquando à Diis ipsis vix tandem impetrasse? Quo enim animo fuisse Theseus purandus est, cum cognouisset filij crudelissimè laniati innocentiam? aut quæ Deorum ira tantum obesse Semelæ potuisset, quantum Iouis facilitas, cum ad illam rogatus, quo habitu ad immortalem lunonem solebat, cum fulmine accessisset? Quæ rursus malevolentissimorum vis hominum, vel quæ improborum inuidia tam crudeliter Phaethontem oppressisset, quæ paterna indulgentia, & nimis facillè ab ipso patre exaudite filij preces? Quod si Dij non tam faciles aliquando hominibus precantibus fuissent, multæ calamitates, multa pericula, multæ cædes fuissent à virorum bonorum capitibus depulsæ. Vt igitur æquo animo ferremus si quid à Diis impe-

M 4

itate non possumus, multa excogitata, & vt suauiter à vulgo imbibere, fabulis inuoluta fuerunt. Neq; enim cum quid frustra precamur, continuo in desperationem est cadendum. quod insulsi pleriq; homines fecerunt, qui cum votorum suorum non fuissent facti compotes, vel Deos nullos esse dixerunt, vel res humanas non curare, vel omnia inexplicabili & certa fatorum serie trahi: resque diuinas suæ inficitiae, non ingenij sui imbecillitatem, diuinæ naturæ subiecerunt. Vt igitur æquo animo nostras preces irritas fuisse aliquando perferamus, Deorumque immortalium consilium in bonam partem acciperemus, & ea quæ dicta sunt de Phaethonte, & alia complura his similia, sinxerunt antiqui, quæ imperitorum multitudini aniles nugæ & res ridiculæ videntur: at si quis rectè consideret vniuersam fabularum naturam, illas ad humanam vitam in melius vertendam excogitatas fuisse sentiet. At nunc de Phaethonte quæ memoriz prodita sunt ab antiquis, perquiramus.

De Phaethonte. CAP. I.

PHAETHON Clymenes Nymphæ & Solis filius fuisse dicitur: qui cum Epapho Iouis filio non cederet, seque Solis filium esse gloriaretur, hunc falso gloriari inquit Epaphus, vt ait Ouidius libro primo Metamorph.

*Nunc Epaphus magni genitus de semine tandem
Credatur esse Iouis, perque verbes inuncta parenti
Templa tenet, fuit huic animis equalis & annis
Sole satus Phaethon: quem quondam magna loquentem,
Nec sibi cedentem, Phæboque parente superbum
Non tulit Inachides: matrisque, ait, omnia demens
Credis, & es tumidus, genitoris imagine falsi.
Erubuit Phaethon, iramque pudore repressit,
Et tulit ad Clymenen Epaphi conuicta matrem.*

Quæ scripta sunt etiam à Zeze Chil. 4. historia 137. At Pausanias in Atticis Cephali satum natum esse ex Aurora Phaethontem scribit: quod etiam testatur Hesiodus ita in Theogonia:

Ταῦτόν δ' ἦ ὡς τί καὶ μίμνοντα χαλκιοκορῦν

Aitio-